Jest litovati, že nebylo řádně upraveno řízení přejímací a že najmě knihovní a skutečné převzetí nebylo vzájemně stanoveno, že práva a povinnosti súčastněných osob nebyla stanovena přesně a jasně, upozorňuji jen na rozpor mezi §§ 23, 29, 47 tohoto zákona. Tyto nedostatky primitivního zákona může praxe do jisté míry odčiniti, neboť málokterý zákon dává exekutivě takovou moc jako tento, a jest proto doufati, že rozumným postupem praxe nezpůsobí škody hospodářské ani neukřivdí osobám, ač zákon jí v tom nebrání. Jest tedy veliká odpovědnost pozemkového úřadu za řádný a spravedlivý postup pozemkové reformy. Ale pocit nejistoty, který tento zákon do našeho hospodářského života vnesl, nebude možno lehce odčiniti.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Mají-li oba manželé, rozvedení před 28. říjnem 1918, bydliště mimo oblast republiky československé, není tu předmětné příslušnosti tuzemských soudů pro rozhodnutí o žádosti za přeměnu rozvodu v rozluku.

Dobrovolný rozvod manželů O. a A. B. povolen byl usnesením zemského soudu v Lublani ze dne 19. června 1918. Oba manželé jsou československými příslušníky a dosud tam bydlí.

Manžel podal u zemského soudu civilního v Praze žádost, aby jeho manželství prohlášeno bylo rozloučeným pro nepřekonatelný odpor podle §§ 13 i), 15, 16 a), odst. 2. rozlukového zákona a navrhl, aby nejvyšší soud určil podle § 28 j. n., zemský soud civilní v Praze za soud místně příslušný ku rozhodnutí o uvedené jeho žádosti.

Odůvodněnost tohoto svého návrhu dovozoval poukazem na § 100 odst. 1. j. n., ve znění zákona ze dne 1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n., kterého prý dlužno zajisté použíti obdobně také při pouhých žádostech o rozluku, když oba manželé jsou československými příslušníky a bydlí v cizozemsku.

Nejvyšší soud návrh z a m í t l z těchto důvodů:

Žádost za přeměnu rozvodu v rozluku podle § 15. zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. není v daném případě v tuzemsku vůbec přípustna, neboť podle § 24. tohoto zákona jsou v případech tam uvedených, jestliže totiž soudní rozvod manžel-

ství byl pravoplatně vysloven před 28. říjnem 1918 mimo území tohoto státu, v královstvích a zemích zastoupených na bývalé říšské radě rakouské, povolány k rozhodování o žádostech za rozluku výhradně jen soudy jmenované v odstavci 3. § 20. téhož zákona a tímto odstavcem čís. 3 není určen místně příslušný soud pro žádosti za přeměnu rozvodu v rozluku v případech, když žádný z manželů nemá svého obecného soudu v tuzemsku, ač z §§ 20. a 24. uvedeného zákona z roku 1919, jakož i ze zprávy právního výboru (tisk. 298, strana 16) o osnově zákona vysvítá, že zákonodárce byl si vědom možnosti případů takových.

Z toho plyne, že není zde základní podmínky § 28. j. n., totiž předmětné příslušnosti soudů tuzemských a že tedy ustanovení § 28. j. n. nelze tu vůbec užíti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. září 1921, čj. Nd I 550/12-I. *R. z. s. J. Dr. Říha.*

Zákon ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař. pozbyl dnem 30. června 1921 platnosti a bytový úřad není po tomto oprávněn ani zabírací nález vydávati ani za exekuci žádati.

Dne 30. června 1921 zabral bytový úřad v Ž. byt Marii R. používaný a vydal o tom nález ze dne 1. července 1921. Na základě tohoto nálezu, opatřeného doložkou vykonatelnosti, povolil první soud na návrh bytového úřadu exekuci donuceným vyklizením dotčeného bytu. K žádosti strany povinné povolil jí odklad exekuce této.

Rekursní soud odklad nepovolil.

Nejvyšší soud změnil usnesení soudu rekursního a obnovil usnesení prvního soudu. — Odůvodnění: Zákon ze dne 30. října 1919 č. 592 pozbyl dnem 30. června 1921 platnosti a bytový úřad nebyl po tomto dni oprávněn ani zabírací nález vydávati ani za exekuci žádati, neboť pozbylo též platnosti ustanovení § 31 cit. zák., dle něhož rozhodnutí obou podle § 11 vydaná byla vykonatelná soudní exekucí a pominulo zmocnění obce a společných bytových úřadů prováděti opatření podle tohoto zákona, jak plyne z § 70 zák. ze dne 11. března 1921 č. 100 sb. z.

K těmto okolnostem dlužno přihlížeti, poněvadž jsou důležité pro platnost a vykonatelnost exekučního titulu.

Poněvadž exekuční titul návrhu za povolení exekuce za základ sloužící, dle toho, co bylo uvedeno, vykonatelný nebyl, neměla exekuce býti povolována a nemůže být proto vykonána. Tyto